

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 610/2012-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. K., správcu konkurznej podstaty A., a. s., K., a obchodnej spoločnosti A., a. s., K., v konkurze, zastúpených advokátom JUDr. V. P., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/53/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 NcPo 1/03 a sp. zn. 11 C 232/03) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. K. a obchodnej spoločnosti A., a. s. K., v konkurze, **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2012 doručená sťažnosť Ing. Š. K., správcu konkurznej podstaty A., a. s., Nemocničná 1267/9, K., a obchodnej spoločnosti A., a. s., K., v konkurze (ďalej len „sťažovateľka“,

spolu ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/53/2006 [pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 NcPo 1/03 a sp. zn. 11 C 232/03 (ďalej aj „namietané konanie“)].

Zo sťažnosti vyplýva, že predmetom namietaného konania, v ktorom je sťažovateľka v procesnom postavení odporkyne, je rozhodovanie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Sťažovatelia dokumentujú skutkový stav, resp. priebeh namietaného konania výlučne doslovným textom žaloby uplatnenej navrhovateľom na okresnom súde, ako aj odpisom procesných podaní a súdnych rozhodnutí, resp. ich častí (vydaných v doterajšom priebehu konania) bez akejkolvek konkrétnej argumentácie vo vzťahu k namietanému konaniu.

V závere sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ju ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a v náleze vyslovil, že v namietanom konaní boli postupom okresného súdu porušené ich základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ďalej sa sťažovatelia domáhajú, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietáhov a aby im priznal úhradu trov konania.

Sťažovatelia napokon navrhujú, aby ústavný súd prijal dočasné opatrenie, v ktorom by *„uložil porušovateľovi, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 NcPo 1/03, sp. zn. 11 C 232/03 a sp. zn. 4 C/53/2006 konal bez zbytočných prietáhov“*.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, čo sťažovatelia považujú za porušenie svojich v petite označených práv; obmedzujú sa iba na tvrdenie, že „*OS v Trebišove porušil základné práva sťažovateľ[ov] tým, že v podstate bol nečinný, vec v primeranej lehote neprejednal, a tým vlastne vec nebola prejednaná bez zbytočných prietahov*“, čo však na to, aby mohlo byť zo strany ústavného súdu dosiahnuté hodnotenie ústavnoprávnej roviny namietaného konania, nepostačuje.

Bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia účelu sťažovateľa poukazujú na niektoré články ústavy, ustanovenia zákona o ústavnom súde a Občianskeho súdneho poriadku, čo nijako nezrejmuje vo väzbe na konkrétny prípad. Argumentácia sťažovateľov sa teda obmedzila iba na samotné konštatovanie faktu o porušení ich označených práv bez bližšieho zdôvodnenia, v čom má podľa nich toto porušenie spočívať. Keďže sťažovateľa neuvádzajú žiadne konkrétne právne relevantné výhrady voči postupu okresného súdu v namietanom konaní, obsah ich podania neumožňuje reagovať na ich námietky, teda ani im oponovať konkrétnymi (na vec sa vzťahujúcimi) argumentmi.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľa okrem strohej konštatácie o porušení ich práv postupom okresného súdu v namietanom konaní a poukázania na niektoré články ústavy a ustanovenia zákona o ústavnom súde a Občianskeho súdneho poriadku ničím neodôvodnili namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv, z čoho vzhľadom na absenciu odôvodnenia sťažnosti a navrhovaných dôkazov možno vyvodit' záver o nespĺnení zákonom predpísaných náležitostí ich sťažnosti.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou každého sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem

opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenia namietaného konania.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jej základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľov (ako už bolo konštatované) neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľov o porušení ich práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili vyvodiť takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Keďže sťažnosť doručená ústavnému súdu 18. septembra 2012 neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovatelia sú zastúpení advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti z dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozhodnutia neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov uplatnených v ich sťažnosti.

Ústavný súd v závere konštatuje, že označenie účastníka konania na strane sťažovateľov, hoci sú v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane zastúpení advokátom, nie je v súlade so skutočnosťou, že Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 2 K 364/98 z 19. októbra 1998 vyhlásil na majetok dlžníka – obchodnej spoločnosti A., a. s., K., konkurz a ustanovil správcu podstaty Ing. Š. K., B. Napriek tomu sú v sťažnosti ako sťažovatelia označení obchodná spoločnosť A., a. s., K., avšak navyše nesprávne aj Ing. Š. K., správca konkurznej podstaty A., a. s., K. Ústavný súd pri prerokovaní sťažnosti vychádzal zo skutočnosti, že v danej veci je subjektom oprávneným na podanie sťažnosti výlučne obchodná spoločnosť A., a. s., K., v konkurze, ako úpadca.

Vzhľadom na výsledok konania o sťažnosti sťažovateľov ústavný súd už k tomuto nedostatku sťažnosti nepovažoval za potrebné zaujať meritórny postoj.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2012